

Arrest

nr. 153 297 van 25 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 11 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 6 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt onontvankelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat, indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de commissaris-generaal heeft de asielaanvraag niet in overweging genomen en ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering strookt met de gegevens van het administratief dossier. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat de verzoekende partij geen verdere uitleg geeft noch concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, aanwijzingen of bewijzen aanbrengt die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Voor zover de verzoekende partij betoogt dat zij “zich thans nog steeds in de asielprocedure [bevindt]” en dat de bestreden beslissing omwille van de rechtszekerheid en de duidelijkheid in het rechtsverkeer dient te worden vernietigd ongeacht of het bevel om het grondgebied te verlaten destijds rechtsgeldig werd genomen en de verzoekende partij in dit verband verwijst naar arrest nr. 112 609 van de Raad van 23 oktober 2013, merkt de Raad op dat voormelde beschouwingen feitelijke grondslag missen. Bij arrest nr. 141 549 van de Raad van 23 maart 2015 werd het tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2015 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag ingediende beroep immers verworpen. De verzoekende partij heeft tegen voornoemd arrest geen cassatieberoep ingesteld. De verzoekende partij kan aldus niet langer voorhouden dat zij “zich thans nog steeds in de asielprocedure [bevindt]”.

De Raad wijst er volledigheidshalve op dat overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verhindert, enkel de gedwongen uitvoering tijdens het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, merkt de Raad op dat deze verdragsbepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 30 november 2007, nr. 177 451; RvS 14 oktober 2002, nr. 111 462). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds besproken dat zij de schending van deze verdragsbepaling niet aannemelijk maakt.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest en het daarin vervatte recht om te worden gehoord en de verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met haar gezins- en familielevens – m.n. het feit dat zij gehuwd is en een kind heeft, merkt de Raad op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in de arresten Sophie Mukarubega en Khaled Boudjlida van respectievelijk 5 november 2014 en 11 december 2014 heeft geoordeeld dat “de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is, zodat het recht om te worden gehoord dus niet aldus kan worden uitgelegd dat de bevoegde nationale autoriteit die voornemens is om tegen een illegaal verblijvende derdelander tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze zou moeten horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.”. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 29 december 2014 een tweede asielaanvraag heeft ingediend, dat de verzoekende partij op 19 januari 2015 dienaangaande werd gehoord en dat voormelde aanvraag op 27 januari 2015, i.e. enkele dagen voor de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet in overweging werd genomen. Aangezien de verzoekende partij naar aanleiding van de tweede asielaanvraag ruimschoots de gelegenheid heeft gehad alle nuttige informatie betreffende haar gezins- en familielevens te verschaffen aan de gemachtigde, kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat zij – alvorens de gemachtigde van de staatssecretaris overging tot het nemen van de bestreden beslissing – andermaal had moeten worden gehoord. De schending van artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van haar minderjarig kind noch met haar gezins- en familielevens, merkt de Raad op dat aangezien de verzoekende partij geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing en de bestreden beslissing haar grondslag vindt in een definitief geworden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet dient te worden onderzocht (RvS 2 juli 2014, nr. 10 614 (c)).

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 6 augustus 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 15 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “VzP verwijst naar haar pleidooi in de 1ste en 2de zaak. VwP verwijst naar de beschikking.” In de zaken met rolnummers 164 239 en 169 867 hebben de desbetreffende verzoekende partijen respectievelijk het volgende gesteld: “VzP stelt het niet eens te zijn met de beschikking die stelt dat er geen belang is aangezien herhaalde bevelen een inreisverbod kunnen gronden. Dit is geen hypothetisch nadeel: inreisverboden worden door de wetgever voorzien bij het herhaald negeren van een bevel. In casu zeker gezien er nog een beroepsmogelijkheid open stond of hangende was op het ogenblik van het nemen van dit bevel.” en “VzP verwijst naar haar pleidooi in de 1ste zaak en stelt dat haar belang blijft gezien het om een herhaald bevel gaat waardoor een inreisverbod mogelijk wordt en dit geen hypothetisch nadeel uitmaakt.”

2.2.1 In de mate waarin de verzoekende partij belang meent te hebben bij de voortzetting van de procedure, omdat “het om een herhaald bevel gaat waardoor een inreisverbod mogelijk wordt en dit

geen hypothetisch nadeel uitmaakt [aangezien] inreisverboden [...] door de wetgever [worden] voorzien bij het herhaald negeren van een bevel”, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de verzoekende partij met voormeld betoog niet aantoonde over het vereiste belang te beschikken. Een belang dat erin bestaat een onwettige toestand te handhaven, is immers ongeoorloofd.

2.2.2 Voor zover de verzoekende partij betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten tijdens de tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lopende beroepstermijn werd genomen en dat de bestreden beslissing aldus ontijdig werd gegeven, merkt de Raad op dat indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet “*onverwijld*” een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te geven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal op 27 januari 2015 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag heeft genomen en dat de gemachtigde op 29 januari 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinqies*) heeft genomen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing aldus terecht geoordeeld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag niet in overweging nam en dat de verzoekende partij op dat tijdstip onregelmatig in het Rijk verbleef.

De Raad wijst er bovendien op dat overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verhindert, enkel de gedwongen uitvoering tijdens het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht. De Raad laat ten overvloede gelden dat het tegen de beslissing van de commissaris-generaal ingestelde beroep bij arrest nr. 141 549 van de Raad van 23 maart 2015 werd verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET